

ΟΙ ΨΗΦΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. φυλ. 33.)

Ἐστράφην, τὴν εἶδα καὶ ἐγὼ, καὶ ἡ θεὰ αὐτῆς μὲ ἐμάγευσεν· ὦ, τὴν κυρά καλογραίαν! πόσα θέλγητρα ἐπεδείκνυσεν εἰς τὴν ἀφελῇ ἐκείνην θέσιν της· ποτέ μου δὲν ἐπίστευα, ὅτι μία ἐλαία ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ τόσα αἰσθήματα· καὶ μολαταῦτα, ἐξομολογοῦμαι τὴν ἁμαρτίαν μου, στομαχικῆς φιλοτιμίας αἰσθημα ἠγέρθη ἐν ἐμοὶ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ ἐγωϊσμός μὲ ἐκολάκευσε τόσον, ὥστε ἐζήτησα νὰ ἀποδείξω, ὅτι ἐγὼ ἦμην ὁ καλῆτερος μεταξὺ αὐτῶν, καθόσον καὶ ἀπαθέστερος ἐκείνων, ἐξετίμων τὴν ποιότητα αὐτῆς καὶ ἔκρινα ὅποια θέσις τῆς ἡρμοζε κάλλιον.

— Ἄστειεύεσθε, ἡρώτητα συγκεκινημένος μέχρι σιέλου, ἥ μὲ τὰ σωστά σας σκοτόνεσθε;

— Μέχρι θανάτου! ἀπεκρίθησαν ἀμφότεροι, χωρὶς οὔτε ἐν βλέμμα νὰ χαρίζῃ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

— Πλὴν τότε συγχωρήσατε, ἀγαθοὶ μου φίλοι, διὰ τὴν τόλμην, ἀλλὰ, διὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῆς ἐριδος, τὴν παίρνω ἐγὼ τὴν ἐλαίαν, καθόσον βλέπω, ὅτι εἰσθε τρελλοὶ, μὴ τὴν ἀλήθειαν· καὶ ὅταν δύω μαλόρου, λέγει ὁ λόγος, ὁ τρίτος χαίρεται. Εἶπα καὶ χωρὶς νὰ χάσω στιγμήν—ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ἔκυψα μετὰ πολλῆς εὐλαβείας νὰ λάβω τὴν ἐλαίαν τῆς ἐριδος, καὶ ἰδοὺ ἠσθάνθην, ὅτι ὁ σιελός μου ἀνελύθη ὑγρότερος καὶ ὁ στομαχός μου ἐσκίρτησεν· ἀλλὰ μόλις αἱ κινήσεις μου ἐπρόδωσαν τὴν ἐπιθυμίαν μου, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐσκίρτησε τὸ σκάνδαλον τοῦ πιστολίου καὶ ὁ λύκος αὐτοῦ ἔπεσεν, ἡ δὲ σφαῖρα ἔσπευσε νὰ συλλάβῃ τὴν ἐλαίαν ταχύτερον ἐμοῦ, καὶ ἰδοὺ τὴν ἔχασα ἀπ' ἐμπροσθέν μου, ἐνῷ τὰ ὦτά μου ἀνεθόμβησαν εἰς τὴν αἰφνίδιον ἐκπυρσοκρότησιν, ἥτις μὲ ἔκαμε νὰ μείνω μὲ στόμα χαῖνον, ἐνῷ καὶ δεύτερον πυραβόλημα ἔθεσεν εἰς ἀμφιβολίαν τὴν ὑπαρξίν μου, καὶ ἐψηλαφούμην ὅ-

πως βεβαιωθῶ ἐὰν ἦμαι φονευμένος, διότι τὸ γόνυ μου ἔκλινε· πλὴν ταῦτοχρόνως τέσσαρες χεῖρες με ἐνηγκαλίσθησαν, καὶ μία περιπαθῆς φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὰ ἀσθενῆ ὠτά μου.

— Ἀδελφέ μου, φίλε μου, μὲ ἔκραζον καὶ οἱ δύο ἀντίμαχοι, κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι:— Συγγνώμην, συγγνώμην, ἂν σὲ ἐβλάψαμεν, ἀνάθεμα τὴν ἐλῆά.

— Συγχώρησιν, συγχώρησιν διὰ τὴν μακαρίτιδα ἐλαίαν, διότι μόνη ἐκείνη ἐχάθη εὐτυχῶς· καθὼς ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω, ἐγὼ δὲν ἔχω κάμριαν θλάβην, πλὴν καὶ κἀνὲν κέρδος, ἢ ἀλήθεια.

— ὦ, δόξασοι ὁ θεός! δὲν ἐγίναμεν φιλοκτόνοι τοῦλάχιστον.

— Ὅμως ἐγίνατε ἐλαιοκτόνοι. Ἐγέλασαν εἰς τὴν εὐφυΐαν μου, ἐνῶ ἐγέλων καὶ ἐγὼ ἔντρομος ἔτι. Τέλος τοὺς ἠρώτησα τί συνέβη, καὶ ἰδοὺ τί μὲ ἀπήντησαν· ὅτι ζητοῦντες νὰ εὔρωσι τροφήν τινα, εὔρον ἐντὸς τοῦ ὑπογείου ἐκείνου, μεταξὺ τῶν πυρήνων κατεβροχθισμένων ἐλαιῶν, καὶ μίαν ἀκεραίαν, τὴν ὁποίαν διεφιλονείκουν εἰς τίνα ἀνῆκε, καθόσον ἀμφοτέρων τὰ βλήματα εἶχον συναντηθῇ ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἀμφότεροι ἤπλωσαν νὰ τὴν λάβωσιν· ἀλλ' ἡ τυφλὴ πείνα καὶ ἐγωΐστρια, ὡς ὅλοι οἱ τυφλοὶ, ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ δι' ἑαυτὴν, καὶ ἐπειδὴ ἀμφότεροι ἐπείνων, διὰ τοῦτο ἐνόπλως ὑπεράσπιζον τὴν στομαχικὴν ἀξιοπρέπειαν, ὅτε ἐφάνην ἐγὼ καὶ θελήσας νὰ γίνω ὁ μεσάζων, παρ' ὀλίγον νὰ πληρώσω κεφαλὴν ἀντὶ ἐλαίας. Αὐτὸ εἶναι, κύριοι, τῆς ἐν Πέτα ἐλαίας τὸ ἐπεισόδιον.

— Καὶ τί ἐπεισόδιον! τὸ ὁποῖον μᾶς ἄφηκε μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ψητοῦ τράγου καὶ τῆς ἐλαίας.

Τώρα τί κάμνομεν, ἠρώτησέ τις μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν.

— Τί ὥρα εἶναι ἐν πρώτοις;

— Εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν κοιμῶνται τὰ πνεύματα, διὰ νὰ ἐξυπνήσουν οἱ ἄνθρωποι.

— Τότε λοιπὸν ἐγερθῆτε, ἃς τρέξωμεν εἰς τὴν μάγισσαν.

— Ἀφοῦ ὅμως πίνωμεν μίαν· πλὴν μίαν καὶ μόνην — Γερονικόλα! πλύνε, καλότυχε, τὰ ποτήριά μας, τὰ ὁποῖα κατόπιν ἃς στολίσῃ ἓνα δακτυλάκι κρασί· μὰ ἓνα, ἐκατάλαβες;

— Ἐκατάλαβα, βέβαια, τι λόγος!

Εἶπεν, ἔλαβε τὰ ποτήρια καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ.

Καὶ τότε εἰς ὑγείαν τοῦ ἐνὸς καὶ εἰς ὑγείαν τοῦ ἄλλου, ἐπανῆψαν τὴν κατασβεσθεῖσαν ἑξαψιν τοῦ ῥητινίτου, καὶ ἰδοὺ μὲ χιλίας φωνὰς καὶ ἀλαλχημοὺς ἱκανοὺς ὁλόκληρον τὴν φρουρὰν νὰ ἐξεγείρῳσιν, ἔκαμον ἐντιμον ἐξοδὸν ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ Γερονικόλα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐνθυμήθησαν νὰ εὐχηθῶσι τὴν καληνύκτα, ἐνῶ ἐγλυκοχάραζεν ἤδη ἡ αὐγὴ, καὶ χωρὶς νὰ σφάλλῃ, ἠδύνατό τις νὰ τοῖς εὐχηθῇ τὸ καλημέρα.

Ὁ Γερονικόλας μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του, διὰ τὴν ἀποκτησιν τῆς ωραίας ἐπιγραφῆς, ἔρριψεν, ἐξερχόμενος, εἰς εὐόδωσιν τῶν θαμνόνων του, ἐν βλέμμα ἔρωτικὸν ἐπὶ τῆς πινακίδος καὶ ἀπεθύμνε τὸ τελευταῖον, εὐχαριστῶ, πρὸς τὸν Παπουλάκον, τὸν ζωγράφον του, ὅστις

ἐγέλασεν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι τὴν ἡμέραν ἡ περιέργεια καὶ ὁ μῶμος τῶν γειτόνων θὰ ἐπικαθήσῃ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἔργων του.

— Τί γελάς, Παπουλάκι;

— Γελῶ μὲ ὅ,τι θὰ γελάσῃ ὅλη ἡ συνοικία τοῦ αὐρίου, Ἀρκούδιον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γερονικόλα.

— ἔχεις δίκαιον, καὶ τώρα θὰ κάμω ἐγὼ νὰ γελάσῃ τοῦλάχιστον ἅπανα ἡ πρωτεύουσα.

— Πῶς;

— Σύρε τοὺς πόδας σου καὶ δεῦρο ἀκολούθει με.

— Ἄγωμεν, ἄγωμεν ἱππόται εἰς τῆς μαγίσσης!

— Εἰς τῆς μαγίσσης! εἰς τῆς μαγίσσης!

— Καὶ ἡ μάς λέγει, ὅτι αὐρίον γινόμεθα πλούσιοι, ἡ τῆς μαδοῦμεν τὸν ὡς τῆς κουκουβάγιας μύστακά της.

— Λάθος ἔχεις, ἀρκούδιον, ἡ μάγισσά μας ψάλλει τὴν ἄνοιξιν καὶ μαντεύει τὴν αὐγὴν.

— Καὶ τῷ ὄντι· λοιπὸν τόσῳ τὸ καλῆτερον. Καληνύκτα, Γερονικόλα μὲ τὰ σπογγάτα σου, εἴμεθα διὰ τὴν μάγισσαν.

Τραλαλά, τραλαλά, λά, λά!

— Καληνύκτα, παιδιὰ μου, καὶ ἀκοῦτέ μου κ' ἐμένα· λείπετε ἀπὸ ταῖς μάγισσαις, ἔλεγεν ὁ Γέρων, ἀπὸ καρδίας συμβουλεύων τοὺς ἱππότας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐδάκρυσεν καὶ τὸ δάκρυ του ἦτο δάκρυ χαρᾶς βεβαίως, συναισθανομένου ἐν τῇ παλάμῃ τὴν τιμὴν, ὅτι τέτοια ἀρχοντόπουλα κατεδέχθησαν νὰ τιμήσωσι τὸ πτωχὸ τοῦ σπογγάτο· ὁ θεὸς νὰ τὰ πολυχρονᾷ, εἶπεν, συσπρίγγων ἐν τῇ παλάμῃ ὀλίγας ἀργυρᾶς δραχμᾶς, τὰς ὁποίας τοῦ Προηγούμενου ἡ ἐλευθεριότης ἐναπέθεσεν ἐκεῖ.

Τραλαλά, τραλαλά! ἐντούτοις ἀντήχει τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς φανὸς ἐφώτιζε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ οἱ ἱππόται ἐχάθησαν εἰς τὸ βάθος αὐτῆς, πρὸς τὸ ὅποιον ἐφάνη ἡ ἀστυνομικὴ περίπολος.

— Κύριοι, προσοχὴ μὴ προσκρούσωμεν εἰς τὴν μύτην τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, εἰπέ τις.

Σιωπὴ, τσιμουδιὰ!

Ἡ περίπολος περνᾷ.

Σιωπὴ, τσιμουδιὰ· ὑπεντοθόρισεν ἕτερος, καθόσον δὲν μάς μένει καιρὸς νὰ τοὺς καλημερήσωμεν. Τὰ δύο ἀντίθετα μέρη συνηνητήθησαν διὰ μόνον τῶν βλέμμάτων καὶ οὐδεμίαν λέξιν ἀντήλλαξαν, τοσοῦτον ἡ αἰσθηματικὴ διάχυσις ὑπερεπλήρου τὰ στήθη των.

— Θαρρῶ πῶς τὴν ἔχω εἰς τὸ στομάχι μου ἐπάνω τὴν ἀστυνομίαν, καθὼς τὴν διωργάνωσαν ἐπὶ τὸ Εὐρωπαϊκώτερον, λέγει· ὑπέλαβε τὸ Ἀρκούδιον.

— Πῶς δὲν μπορῶ νὰ χωρέψω δυὸ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φράγκους, παρετήρησεν ὁ ἀρχιπερίπολος· καὶ διηλθον ἀμφότερα τὰ συνεννοούμενα στρατόπεδα, εὐχόμενα πότε τὸ ἐν νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τοῦ ἄλλου διὰ νὰ τὸ τριχομαδέσῃ.

Ὅχι τόσοι θορυβωδῶς διέδωσαν τὴν ὁδὸν καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον τοῦ Ζαχαροπωλείου Μαρινάκη· ἐκεῖθεν, ἀριστερὸν ἐμπρὸς, εὐρέθησαν ἐντὸς τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος. Εἰσέτι δὲν ἔφεξεν, ἀλλὰ μόλις ἀρχίζει νὰ ὑποφώσκη, ὅτε ἀπεχωρίσθη τις τῆς ἱπποτικῆς ἀνθοδέσμης καὶ προσκολλήθη εἰς τὴν παρακειμένην θύραν· ἦτο τὸ ἀρκούδιον.

— Αἰ! τί κάμνεις αὐτοῦ; τὸν λέγει ὁ Παπουλάκος.

— Παίζω μὲ τὰς ἐπιγραφάς.

— Παίζεις μὲ τὰς ἐπιγραφάς! ὑπέλαβεν ὁ Παπουλάκος καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀρκούδιον, τὸ ὅποιον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε καταβιδάσει τὴν τεχνόσημον ἐπιγραφὴν Ἀγγειοπλάστης, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὴν παρωδήσῃ ἐπὶ τὸ σατανικώτερον, ἀφαιροῦν ἐν γράμμα καὶ μετατρέπον ἐν ἄλλο, διὰ τῆς βαφῆς καὶ τῆς γραφίδος, τὴν ὁποίαν ὑπεξήρесе τοῦ Γερωνικόλα.

— Διάβολε! σὲ ἐμποδίζω· διότι σκοπὸν δὲν ἔχομεν βεβαίως νὰ σπουδαιολογήσωμεν μετὰ τῆς Κυρίας Εἰσαγγελίας;

— Ἀπεναντίας σοὶ ὑπεσχέθην νὰ κάμω τοὺς κυρίους τῆς πρωτεύουσας νὰ ἐντροφήσωσιν ἀπέναντι τριῶν τετσάρων ἐπιγραφῶν, φίλων μας ἐν πρώτοις.

— Ναί, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισες νὰ πραγματοποιῇς, πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἐντροφήσωσιν εἰς τὴν θέαν μας, δταν συνωδευώμεθα πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν, διὰ νὰ δώσωμεν λόγον.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι!

— Διόλου, μάλιστα καὶ ἰδοὺ σοῦ καταστρέφω τὰ σύνεργά σου.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἄγγειον πλήρες βαφῆς, τὸ κατέρριψεν καὶ συνετρίβη κατὰ πετρῶν.

— Διάβολε! μοῦ τὸ ἔσπασες.

— Νομίζω ὅτι αὐτὸ ἤθελα νὰ κάμω.

— Ἀλλ' ἐγὼ θυμόνω!

— Καὶ ἐγὼ γελῶ· παρακαλῶ μάλιστα καὶ τοὺς λοιποὺς νὰ γελάσωσιν. Αἰ, σεῖς ἀνάργυροι! ἔλθετε.

— Εἰ, τί εἶν' σεῖς αὐτοῦ;

— Παίζομεν ὡς τὰ παιδία.

Ἄμα τῇ φωνῇ ἐπλησίασαν καὶ εὗρον τὸ ἀρκούδιον καταχαμαὶ ἐστρωμένον, κρατοῦν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἀγγειοπλάστου, καὶ προσπαθοῦν διὰ τῆς ξηρᾶς γραφίδος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ιδέαν του.

Ἀνεκάγχασαν οἱ ἱππῶται, ἀκούσαντες ὑπὸ τοῦ Παπουλάκου τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀρκουδίου καὶ ἄρῃ, ἄρῃ ἤγειραν αὐτὸν ἐν θριάμβῳ μετὰ καὶ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄξιος! ἄξιος! ὁ Ῥαφαῆλος κράζοντες. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὸ ἀρκούδιον ἐγέλασε.

— Κύριοι, εἶπε, τοῦλάχιστον θὰ μὲ ἀφήσητε, νὰ ἀναρτήσω αὐτὴν, ὅπου μοῦ ἀρέσῃ.

Καὶ ἰδοὺ μετὰ τὸν λόγον ἐφάνηκε ἐνώπιον τοῦ καφενείου τῆς ἀνα-

τολῆς· ἐκεῖ πρὸς τὴν ἀπέναντι πρόσοψιν ἀνῆρτητο καὶ, ἕως ἐπιγραφῇ, καὶ τοῦ ὀδοντοῖατροῦ. . . . τὸ τεχνόσημον.

— Ἐμπρὸς, κύριοι, ἐδῶ μοῦ φαίνεται κατ'ἀλλήλῳ νὰ ἀνερτήσω τὴν ἐπιγραφὴν μου· ὁ κουρεὺς νὰ γίνῃ ἀγγειοπλάστης.

Τί ὠραῖα ἰδέα! φαντασθῆτε, κύριοι, ἐνῶ τὴν αὐγὴν θὰ κουρεύωνται δύο τρεῖς, καὶ θὰ ζυρίζωνται ἄλλοι τόσοι ἐκ τῶν θαμνόνων του, αἰφνης νὰ παρουσιασθῇ τις ὀδηγούμενος ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ νὰ ζητῇ τσουκάλια καὶ πιδάκια.

— Καὶ πόσαι ἄραγε κεφαλὰὶ διαφέρουσιν αὐτῶν; τὴν ἀνῆρτησά εἶπε τὸ ἀρκούδιον καὶ ἐγένετο· ἡ ἐπιγραφὴ ἀνερτήθη διὰ πολλῆς εὐθυμίας καὶ ἐπευφημήσεων. — Ἐμπρὸς τώρα, εἰς τῆς μαγίσσης.

— Εἰς τῆς μαγίσσης, ἀλλὰ τί κρατεῖς;

— Ολόκληρον, κύριοι, τὸ τεχνόσημον τοῦ ὀδοντοῖατροῦ, καὶ ἂν μαντεύσετε τί θὰ τὸ κάμω;

— Θὰ τὸ ἀφιερῶσθαι, βεβαίως, εἰς τινά.

— Θὰ τὸ φέρω, εὐγενέστατοί μου, μέχρι τῆς μαγίσσης· καὶ ἂν ἀκούσω, ὅτι λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τῆς ἀλλάξω ὅλους τοὺς ὀδόντας της.

— Ἐννοεῖται, ἐννοεῖται! ἐπανελάμβανον γελῶντες οἱ ἱππῶται.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνῆρχετο τὴν Ἑρμαϊκὴν ὁδὸν ἄμαξά· μόλις ἐφάνη καὶ παρέκαμπτεν ἤδη τὴν γωνίαν τοῦ καρφενείου τῆς ὠραίας Ἑλλάδος μέγα τάχει.

— Αἰ! ἄμαξά, στάσου! στάσου! ἔκραξε τὸ ἀρκούδιον καὶ ἐτέθη πρὸ τῆς ἁμάξης. Φωνάζετε καὶ σεῖς· ἔλθετε μαζὴ μου νὰ τὸν κάμωμεν νὰ σταθῇ, ἔλεγε τὸ ἀρκούδιον πρὸς τοὺς ἱππῶτας, οἵτινες τὸν ἠκολούθησαν.

Ὁ ἁμαξηλάτης εἰς τὴν αἰφνίδιον ἐμφάνισιν αὐτῶν, ἀνεχαίτισε τὴν ὁρμὴν τῶν ἱππῶν του, κράζων — βάρδα! βάρδα!

— Στάσου! Στάσου!

— Τί θέλετε, κύριοι; βιάζομαι, πηγαίνω εἰς τοῦ Πρέσβεως τῆς Γαλλίας· εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐσκότωσαν τὸν συνταγματάρχην· ἔλεγεν ὁ ἁμαξηλάτης, καὶ ἡ μᾶστιξ ἐκροτάλησεν εἰς τὰ ἀσθμαίνοντα πλευρὰ τῶν ἱππῶν του, οἵτινες ἐπανέλαβον τὸ τάχος των.

— Ἐφόνευσαν τὸν συνταγματάρχην! ἐπανέλαβον οἱ ἱππῶται μιᾷ φωνῇ ἐκθαμβοί, τὸ ἀρκούδιον φέρον ἔτι τὸ τεχνόσημον τοῦ ὀδοντοῖατροῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐρρίφθη κατόπιν τῆς ἁμάξης καὶ ὁ αἰσθηματίας ἱππότης εἰς καταδίωξιν αὐτῶν. Ἡ ἄμαξά δὲν εἶχε φθάσει τὴν στρατιωτικὴν Λέσχην, καὶ ἡ ἄκρα τῆς ῥινός τοῦ δευτέρου ἐσκίασε, τὴν θυρίδα αὐτῆς. Στάσου! τῷ ἔλεγεν ἁμαξά, καὶ τὸ ἀρκούδιον ἐκράτη ἤδη τοὺς χαλινοὺς τῶν ἱππῶν του.

— Τί θέλετε λοιπόν; ἔστω καὶ ἡρώτα ἔντρομος ὁ ἁμαξηλάτης, καὶ ἐκθαμβος εἰς τὴν πρωτοφανῆ ἐκυποδίαν τῶν ἱπποτῶν.

— Νὰ μᾶς εἰπῇς, ἀνόητε, πῶς ἐφονεύθη ὁ Συνταγματάρχης.

— Τότε ἐρωτήσατε τὸν Κύριον ποῦ κάθητε μέσα.

— Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ὁ ἐντὸς αὐτῆς ἀξιωματικὸς ξιφουλκήσας

ἤνοιξε μεθ' ὁρμῆς τὴν θύραν τῆς ἀμάξης κράζων, βοήθειαν! λησταί! λησταί!

Πλὴν δὲν ἐπρόφθασε νὰ προφέρῃ δευτέραν λέξιν· τὸ ξίφος τοῦ ἀντηρπάσθη, καὶ ἡ τρυφερά φυσιογνωμία τοῦ Ἀρκουδίου μὲ τὸ ὑπογένοιόν του τὸ ζουαβικόν, παρέστη ἐνώπιόν του, φέροντες ὑπὸ μάλης τὸ τεχνόσημον τοῦ ὀφθαλμίατροῦ καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ καταβῇ· προσφέρον δὲ πρὸς τὸν ξένον τὸ ξίφος.

— Κύριε! τὸν λέγει εἰς καθαράν γαλλικὴν, νομίζω νὰ ᾔναι ἰδικόν σας αὐτὸ τὸ ξίφος;

— Μάλιστα, κύριε! ἀλλὰ

— Λάβετέ το λοιπὸν, καὶ μὴ θελήσετε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε, παρακαλῶ, κατ' ἀνθρώπων ἀόπλων.

— Ἀλλὰ, κύριοι, τίνες εἴσθε σεῖς; ἐπίστευσα ὅτι λησταί . . πλὴν μὲ συγχωρεῖτε, ὑπετραύλιζεν ὁ γάλλος, βλέπων περὶ αὐτὸν τὴν εὐγενῆ ἀνθοδέσμην τῶν ἵπποτῶν, οἵτινες ἴσταντο μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀναμένοντες τὸ ἀποδησόμενον.

— Ἐπιστεύσατε βεβαίως, κύριε, ὅτι εὗρίσκεσθε εἰς Παρισίους, ὅπου οἱ λησταί μετεμφιέζονται—πλὴν ὁμολογήσατε, ὅτι ἔχετε λάθος, ἄλλως εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς δώσητε ἐντὸς τῆς ἡμέρας μίαν συνέντευξιν . . . ὅπου σᾶς ἀρέσκει . . .

Ὁ ξένος ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον, εὐγενῆ συμπεριφορὰν αὐτῶν.

— Κύριοι, εἶπεν, εἴσθε ἐντὸς τοῦ δικαίου σας καὶ ὁμολογῶ, ὅτι εἴσθε ἄρκετὰ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τί θέλετε τελospάντων ἀπ' ἐμοῦ, διότι σπεύδω νὰ φθάσω εἰς τοῦ Πρέσβεώς μου, νὰ τῷ ἀναγγείλω, ὅτι ὁ Συνταγματάρχης μας ἐφονεύθη τὴν νύκτα ταύτην ὑπὸ τοῦ σκοποῦ τῆς φρουρᾶς του.

— Σᾶς συλλυπούμεθα, κύριε, τὰ σεβάσματά μας πρὸς τὸν κύριον Πρέσβυν. Ἀμαξά! τράβα τὸν δρόμον σου.

Οἱ ἱππῶται ἀπесύρθησαν, ἡ ἀμαξά ἐπανελάβε τὸν δρόμον τῆς εἰς μεγάλην τοῦ ἐντὸς αὐτῆς κυρίου ἐκπληξιν, ὅστις καὶ τοι φθάσας πρὸ τῆς θύρας τοῦ Πρέσβεως, εἰσέτι δὲν ἐπείθετο, ὅτι εὗρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλ' ᾔθελε νὰ πιστεύῃ, ὅτι λησταί τὸν ἔφερον ἀνάρπαστον.

Τέλος ἐπείσθη νὰ καταβῇ, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπέστρεψε διὰ τοῦ αὐτοῦ τάχους εἰς Πειραιᾶ.

— Λοιπὸν ἡρώτων οἱ λοιποὶ τῶν ἱπποτῶν, τί ἐπάθατε; τί συνέβη;

— Ὅτι τὰ ἐχρειάσθη ὁ καλὸς σου κύριος, ἀπεκρίθη τὸ ἀρκουδίον.

— Ἀδιάφορον τοῦτο; ἀλλὰ τί εἶπε διὰ τὸν συνταγματάρχην;

— Καὶ αὐτὸς τὸν θέλει φονευμένον, ὥστε περιττὸν τὸ βλέπω τώρα νὰ καταβῶμεν εἰς Πειραιᾶ, διότι καθὼς φαίνεται, τὸν κύριον Συνταγματάρχην μας, λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς του θὰ τὸν κάμωσι νὰ ἀθετήσῃ τὸν λόγον του, καὶ θὰ λείψῃ ἐκ τῆς συνεντεύξεως.
(ἀκολουθεῖ)